Xxxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxx

Aan het College van B en W en aan de leden van de Gemeenteraad van Teylingen

Voorhout, 18 januari 2023

Geacht collegelid, geacht gemeenteraadslid,

Het project Grondgebruik is door de gemeente in 2019 opgestart en zal waarschijnlijk inmiddels zijn afgerond. Het college van B en W en de gemeenteraad kijken er waarschijnlijk met tevredenheid op terug. In deze brief willen wij duidelijk maken, dat wij zeer ontevreden zijn. We hebben uiteindelijk onze eigen grond terug moeten kopen.
We hopen vurig dat u de moeite wilt nemen om ons verhaal geheel te lezen.

In mei 2020 kregen de zestien huiseigenaren van de oneven kant van de Kalmoeshof een brief van de projectgroep. De achterste twee meter van de achtertuinen (die overlopen in de geluidswal) zouden van de gemeente zijn. Wij zijn bewoners van het eerste uur en wisten zeker dat dat niet het geval was. Zo zeker dat we in overleg met de andere eigenaren besloten de zaak zelf met de gemeente kort te sluiten. Dat kon niet moeilijk zijn; het was overduidelijk dat die strook grond van ons was. Een advocaat was echt niet nodig.

Hoe wisten we als bewoners van het eerste uur zo zeker dat de grond van ons was?

1. In 1984 kochten we ons huis dat toen nog gebouwd moest worden. Noorlander, de verkoper, vertelde dat onze achtertuinen tot de nog aan te leggen geluidswal zouden lopen.
2. Een situatietekening liet zien dat de achtertuinen tot de geluidswal zouden gaan lopen.
   We hebben zelfs zo'n tekening met het stempel van de gemeente Voorhout.
3. Toen we in 1985 in onze woningen gingen wonen, was ter voorbereiding van de aanleg van de geluidswal al een soort sloot gegraven van ca. 60 cm diep. Daar moest zand komen en dan kon de wal verder worden opgebouwd. De bewoners legden hun tuinen aan tot die uitgraving.
   De gemeente was er veel i.v.m. de aanleg en zei niet dat die laatste twee meter niet van ons was. Logisch, want ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal door zouden lopen.
4. De gemeente heeft nooit een draad gespannen of een hek geplaatst om de strook af te zetten.
   Logisch, want ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal doorliepen.
5. Toen de geluidswal in 1986 was aangelegd, vertelde wethouder D.J.W. IJdo op het gemeentehuis o.a., dat de bewoners de kant van de wal aan de tuinkant zelf mochten beplanten en bijhouden.

Over de laatste twee meter van de tuinen werd met geen woord gesproken.
Logisch, want ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal doorliepen.

6. Het toenmalige hoofd Openbare Werken heeft ons verteld, dat hij nooit geweten heeft dat die laatste twee meter van de gemeente was.
7. Het toenmalige hoofd van de plantsoenendienst heeft ons verteld nooit geweten te hebben, dat die laatste twee meter van de gemeente was.
8. Op de tekening van het kadaster is duidelijk te zien, dat de achtertuinen tot het talud van de geluidswal doorlopen.
9. In de loop van de vele jaren zijn er diverse bewoners geweest die een bouwvergunning aanvroegen voor een schuur of een tuinhuisje. Die kwamen dan geheel of gedeeltelijk te staan op die strook van twee meter. De gemeente verleende gewoon de vergunningen.
   Logisch, want ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal doorliepen.
10. Bij het hoekhuis op nummer 31 had de bewoner een klein huisje geplaatst dat te dicht bij de sloot stond, op gemeentelijke grond. Ter plaatste werd door twee ambtenaren gezegd, dat hij het moest verplaatsen. En ze wezen naar de strook van twee meter.
    Logisch, want ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal doorliepen.
11. Het Spectrum, door de gemeente belast met het onderhoud van plantsoenen en de geluidswal, heeft nooit een stap gezet op de strook van twee meter. Zij hebben dus van de gemeente nooit te horen gekregen, dat die twee meter ook bij het werkterrein hoorde.
    Logisch, want ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal doorliepen.
12. Tot 2020, dus gedurende 35 jaar, heeft de gemeente nooit in de gaten gehad dat de strook van twee meter van de gemeente was. Er is geen stap gezet op de strook. Heel logisch natuurlijk.

Toen we de brief hadden gekregen, hebben we eerst het kadaster benaderd. Er moest ergens een fout gemaakt zijn door onze achtergrens twee meter voor de wal te laten lopen. Het kadaster zei, dat alles in 1986 correct was gegaan. Ze hadden meetcijfers doorgekregen van een hoofduitvoerder van architectenbureau BKH namens de gemeente.
Geen enkele bewoner is in 1986 betrokken geweest bij het vaststellen van de grenzen. Anders was er destijds natuurlijk al actie ondernomen. Waarom iemand namens de gemeente de grens aanwijst twee meter voor de wal is tot nu toe volstrekt onduidelijk. De gemeente heeft daar geen antwoord op en verwijst naar het kadaster.
Waarom de gemeente in 1986 geen contact opgenomen heeft met de bewoners om een afspraak over die twee meter te maken, is daarentegen volstrekt duidelijk: ook de gemeente wist dat de tuinen tot de wal doorliepen.
Het kadaster vertelde ons ook dat er een Verzoek tot herstel van de kadastrale grens kan worden gedaan als de betrokkenen het daarover eens zijn.

Vervolgens hebben we contact opgenomen met de projectgroep. Die zei in eerste instantie steeds: het kadaster zegt het, die weten het, dus is die twee meter van de gemeente. Maar

langzaam maar zeker werd er geluisterd naar onze punten. We droegen foto's en papieren aan.
Dat leidde ertoe, dat wethouder H. Hooij samen met de jurist van de gemeente en een ambtenaar van de projectgroep op 22 maart 2021 ter plaatse een kijkje kwam nemen.
In een gesprek van een uur proefden de drie bewoners die namens de andere bewoners het gesprek voerden dat er begrip ontstond. De wethouder zei aan het eind van het gesprek, dat het probleem opgelost zou worden door middel van een verjaringsprocedure. Daar was dus geen nader onderling overleg op het gemeentehuis voor nodig. Eind goed, al goed, dachten de bewoners.

Op 31 mei 2022 kregen we echter een brief waarin stond dat het niet kon worden opgelost middels een verjaringsprocedure. De foto's en verklaringen voldeden niet geheel aan de eisen. En de bewoners hadden de strook nooit afgezet. Nee, logisch, je gaat toch geen hek aan de voet van de wal plaatsen, die je van de wethouder mag beplanten en onderhouden. Dat had de jurist die aanwezig was bij het gesprek dan toch meteen kunnen zeggen.
Ook een eventueel Verzoek tot herstel van de kadastrale grens zou niet worden gedaan, stond in de brief. De reden die werd aangegeven was verbazingwekkend: het kadaster heeft de grens destijds op correcte wijze vastgesteld. Dat klopt, maar wel op basis van gegevens die een hoofduitvoerder namens de gemeente aanlevert. En die gegevens waren dus niet conform de afspraak. Om dat te herstellen bestaat nu juist de mogelijkheid om het Verzoek tot herstel te doen.

Het gevolg van de afwijzende brief was, dat er bewoners waren die besloten de strook dan toch maar te gaan kopen. Dat waren bewoners die er nog niet zo lang woonden en/of een tuinhuisje of schuur op de strook hadden staan. Ze begonnen te vrezen, dat het verder uit de hand zou lopen en dat ze hun bouwwerk misschien wel weg moesten halen.
Wij maakten bezwaar tegen de afwijzing, maar kregen geen inhoudelijke reactie meer. Alleen het oude liedje werd weer gezongen: Het kadaster zegt het, die weten het, die hebben het goed gedaan. We waren weer terug bij af.

Ook ons zonk toen de moed in de schoenen. Wat hadden we een spijt dat we in het begin geen advocaat hadden ingeschakeld. De grond was van ons en die wilden we niet kwijt. Dus ook wij zwichtten voor de druk en gaven aan de strook te kopen.

Je eigen grond kopen. In totaal € 3500,00 kwijt zijn. En dat in Voorhout in de gemeente Teylingen.
We voelen ons vermorzeld door de ambtelijke molens van de gemeente.
Wat we ons nog afvragen is dit: Weet wethouder H. Hooij hoe de zaak na haar bezoek door de ambtenaren is afgehandeld? Ze had met ons afgesproken dat er een oplossing zou komen. Ze vond dus dat de bewoners gelijk hadden.
Waarom was er in de periode 22 maart 2021 en 31 mei 2021 geen overleg met de bewoners?

Waarom werd er geen Verzoek tot herstel ingediend? De uitleg in de brief was, dat het kadaster enz. enz. Maar die uitleg sneed na de toezegging van de wethouder natuurlijk geen hout meer.
En we vragen ons af of het uiteindelijk een geldkwestie was. We moesten per huis € 2250,00 aan de gemeente betalen.

Waarom schrijven we toch nog deze brief? Het antwoord is vrij simpel: We willen u informeren, omdat we er zeker van zijn dat u hier (vrijwel) niets van weet. En dat is niet goed.
We hopen dat deze toestanden nooit meer voorkomen in Teylingen. De oorzaak van deze situatie is naar ons idee: niemand op het gemeentehuis weet hoe dit destijds gegaan is én men kan het ook niet nakijken in het archief. Niemand wist bijvoorbeeld iets van de bijeenkomst die we op het gemeentehuis met wethouder IJdo hebben gehad. Dat is wel vreemd, want daar is ook een afspraak gemaakt over het onderhoud van de wal (aan onze kant) die al 36 jaar van kracht is, ook in de praktijk!
En we hopen, dat deze brief in het gemeentelijke archief terechtkomt. Dan kan er in de toekomst mogelijk nog eens nader onderzoek gedaan worden.

Dat laatste is ook de reden dat we een kopie van deze brief naar de Nationale Ombudsman sturen.
Dan zit onze brief ook daar in het archief. Dat doen we niet gelijk. We willen namelijk eventuele reacties afwachten.

Bedankt voor uw moeite om deze brief te lezen!
Met vriendelijke groeten,

Xxxxxxxx xxxxxxxxx xxxxxxxxx xxxxxxxx